

KOLEKTYVINIS DARBAS

LIETUVOS KP ANYKŠČIŲ RAJONO KOMITETO IR
RAJONO LIAUDIES DEPUTATŲ TARYBOS ORGANAS

Anykščiai

1979 m.

spalio

30 d.

Antradienis

Nr. 126(4016)

XXXXXXXX

Kaina 2 kap.

Eina nuo 1948 m.

Darbymetis durpininkams tebesitęsia

Dar rugsėjo mėnesio viduryje Dabužių durpyno dirbantieji baigė vykdyti šiemetams skirtą durpių kraiko gamybos užduotį. Anykščių bei aštuonių aplinkinių rajonų vartotojams dabužlečiai šiemet paruošė 67 tūkstančius tonų durpių kraiko.

— Bemaž 25 tūkstančius tonų šios produkcijos jau realizavome Panevėžio, Utenos, Molėtų, Ukmergės ir kitų rajonų žemdirbiams, — pasakoja durpyno viršininkas Bronislavas Maslokas.

Kol žemdirbiams neužsibaigė rudens lauko darbai, durpių realizacijos sparta, palyginti nedidelė. Kranininkai Petras Rūtėnas, Benediktas Ivanauskas, Bronius Juknonis ir buldozerio mašinistas Jullius Krikštaponis dar per dieną vartotojams vidutiniškai pakrauna po 300

tonų durpių kraiko, tačiau, esant reikalui, šių vyrų sumaniai įvaldyta technika bus pajėgi darbo našumą padidinti beveik trejetą kartų.

Dabužių durpininkai jau pradėjo ruošti ir sekančių metų darbo sezonui. Pirmasis dabar jų uždavinys — laiku paruošti 200 hektarų dydžio lauką, kurį kitame pavasarį pradės eksploatuoti. Kad pusė šios užduoties šiandien jau įvykdyta, durpyno viršininko Bronislavo Masloko įsitikinimu daug priklauso nuo darnaus, ritmingo čia trūšančių žmonių darbo. Lauko paruošos pirmūnų gretose žengia labai našiai su kelmrove dirbantis komunistas Aleksiejus Trofimovas, lauko profiluotojas Vytautas Zdanavičius, darbininkai Zinaida Krikštaponienė, Juozas Vasilauskas bei kiti dirbantieji.

L. Villmas

Gaudžia sėklos valomosios

Antrą kartą vasarojaus sėklą baigė valyti „Aušros“ kolūkio Daujočių sandėlio darbininkės Vlada Vanagaitė ir Aloyza Musteikienė, o šio sandėlio vedėja Janė Gaičienė paruošė išvalytų miežių bei mišinių sėklos pavyzdžius laboratoriniams tyrimams valstybinėje sėklos kokybės inspekcijoje. Šiomis dienomis antrą sykį 115 tonų miežių baigla išvalyti ir Netikiškių sandėlyje triušiantys pensininkai Anelė Sriubienė bei Antanas Rimavi-

čius. Prie galo šie darbai eina ir Drapėlių sandėly.

— Dabar belieka laukti, kaip mūsų paruoštoji vasarojaus sėkla — daugiau nei 270 t — bus įvertinta Sėklos kokybės inspekcijoje. Jeigu bus reikalingas, ją valysime ir trečią kartą, tačiau sieksime, kad visa sėklinė medžiaga iki gruodžio pirmosios atitiktų tik pirmaklasius kondicijos reikalavimus, — pastebėjo „Aušros“ kolūkio vyr. agronomas Pranas Daukša.

L. Valsys

Patręštos visos kaupiamosios

Kasdien 8—10 traktorių mėšlo kratytuvų, paskirstytų į dvi grupes, išvažiuoja į „Anykščių šilėlio“ kolūkio kaupiamosioms kultūroms skirtus laukus. Darniai triušiantys mechanizatoriai per dieną organinėmis trąšomis patręšia 15 ir daugiau hektarų dirvų. Kaip tikino ūkio vyr. agronomas Juozas Žasinas, visi runkeliams skirti laukai jau pilnumoje patręšti, šiandien organinės trąšos bus įterptos į paskutiniuosius bulvių lauko hektarus.

V. Laičius

Išvyka į Raudondvarį

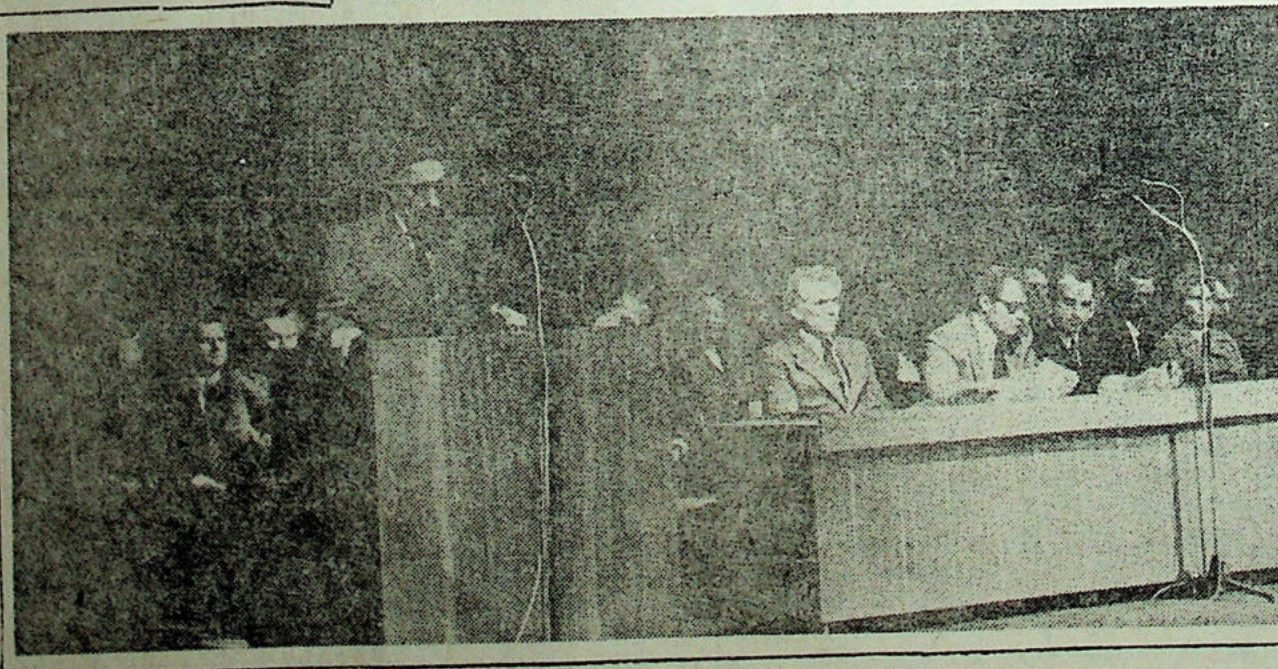
Anykščių rajono žemės ūkio valdyba suorganizavo ūkių vadovams, vyr. zootechnikams, vyr. inžinieriams-mechanikams išvyką į Raudondvarį, kur vyks parašų dalijimo, mėšlo pašalinimo bei kita įdiegiama fermose technika, tarpukinių gyvulininkystės įmonių laimėjimai, klausėsi idomiu Lietuvos žemės ūkio mechanizacijos ir elektrifikacijos mokslinio tyrimo instituto bendradarbių paskaitų.

B. Vytaitis

Žemdirbių šventę prisimins

Sąjunginę žemės ūkio darbuotojų dieną rajono žemdirbiai sutiko džiugiais laimėjimais, į valstybės aruodą supylę įsipareigotą penkmečio ketvirtųjų derliaus dalį. Iškilmingame susirinkime, vykusiame Anykščių kultūros rūmuose, kolūkių, tarybinių ūkių, įvairių žemės ūkio organizacijų atstovai, darbo pirmūnai, atsakingi rajono partiniai ir tarybiniai darbuotojai mintimis vėl sugrįžo į tas kovos už derlių dienas, tarsi posvėrė žemdirbių ir jų talkininkų triūso rezultatus, aptarė aktualius žemės ūkio gamybos vystymo klausimus, deramai pagerbė darbo pirmūnus.

J. JUNEVICIAUS nuotraukose: socialistinio lenktyniavimo pirmoje ekonominėje grupėje augalininkystės srityje nugalėtoju tapo „Gintaro“ kolūkis. Anykščių rajono pereinamąją Raudonąją vėliavą ūkio pirmininkui J. Acui įteikia LKP Anykščių RK pirmasis sekretorius J. Peseckas. Iškilmingo susirinkimo prezidiumas: pranešimą skaito Anykščių rajono Liaudies deputatų tarybos vykdomojo komiteto pirmininko pavaduotojas, žemės ūkio valdybos viršininkas A. Dačiulis.

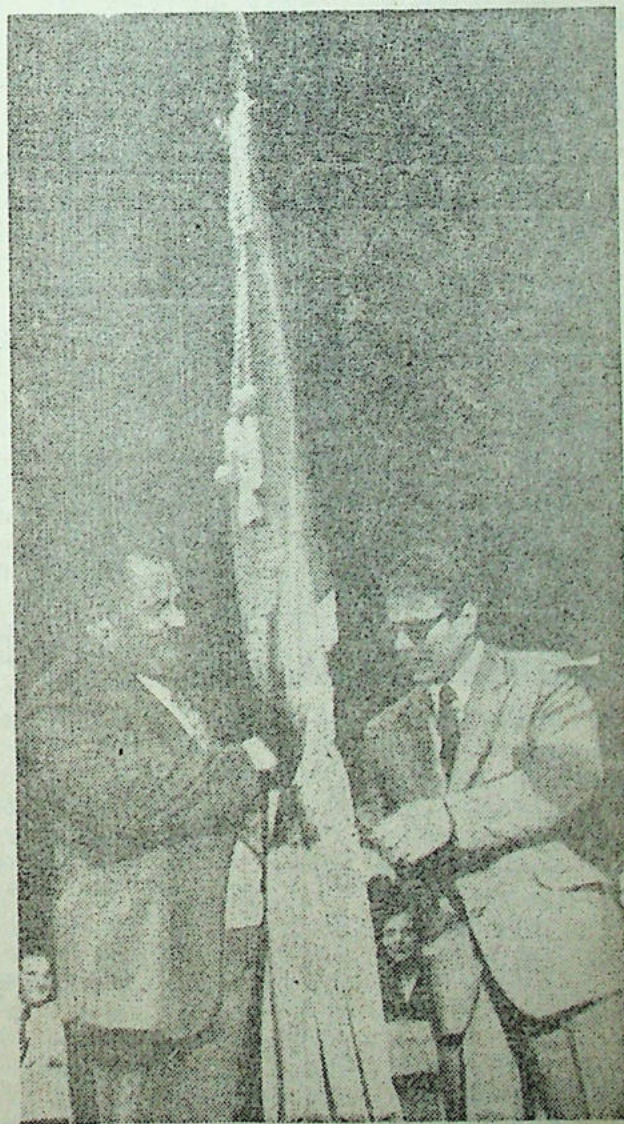

— Dirbu kaip liepia sąžinė. Kitaip ir negalėčiau. Ir nenorėčiau kitaip dirbti, — taip prabilo, kai paprašiau pasakoti apie save, „Gimtosios žemės“ kolūkio kalvis Juozas Stukas. Šiam darbui Juozas paskyrė dvidešimt metų. O kalvio darbas iš tiesų nėnengvas. Ypač daug jėgų tenka atiduoti, kai prasideda žemės ūkio technikos remontas. Rūpesčių netrūksta ir darbymečio metu. Žiūrėk, suluš kolūkio žemės ūkio inventoriaus ar traktoriaus detalę, rodo, mažmožis, o be kalvio rankų neišsiversi. Juozas Stukas, kaip kalba jo darbo draugai, aukštesnes rankas turi.

Juozui Stukui už nuostabių triūso įteiktas medalis „Už darbo šaukumą“, suteiktas komunistinio darbo spartuolio vardas. O štai šiemet „Gimtosios žemės“ kolūkio vadovai savo darbštųjų kalvį pasveikino su dar vienu garbingu apdovanojimu. Jam buvo suteiktas LTSR žemės ūkio pirmūno vardas.

Nuotraukoje: „Gimtosios žemės“ kolūkio kalvis, LTSR žemės ūkio pirmūnas Juozas Stukas.

Vyt. Bagdono nuotr.

Komjaunuoliškos biografijos puslapiai

Vytautas Balnius

(Tėslnys. Pradžia Nr. 125 (4015))

Aple ką tada mąstė Aleksandras Slavenškas, Salomonas Lysas, Vacekas Spitolnikas — trys komjaunuoliai, trys bičiuliai, važiuojantys iš Lietuvos. Juk gimtinėje jiems pasilikti negalima. Geležinkeliečių mokyklos politvadovas, vos tik prasidėjus karui, sukvietė komjaunuolius ir paklausė:

— Ką darysime, komjaunuoliai? Manau, kad išeitis vienintelė — reikia vykti į šalies gilumą. Mūsų Tėvynė didelė, jūs reikalingi busite visur...

Po ilgai trukusios varginančios kelionės traukinys sustojo Kazachijos SSR Kustanajaus srityje... Broiškai sutiko atvykusius vietiniai gyventojai — Pieskovskio rajono Stalino vardo kolūkio žemdirbiai. Komjaunuoliai tuoj pat užmezga ryšius su vietiniu jaunimu. Aleksandras artimai susidraugauja su komjaunuoliu Nikolajumi Abramenka, apsigyvena pas jo tėvus. Ukrainiečių tautybės kolūkiečių šeima dailijasi su Aleksandru duonos kėsnui, negaili šiltesnių drabužių, moko jį žemdirbiško amato. Ir kai Aleksandras Slavenškas 1941 metų spalio mėnesį pasiunčiamas į Sverdlovsko sritys Seversko amatų mokyklą, Abramenkos tarsi tikrą savo sūnų ar broį jį išruošia į kelionę, į ke-

lionmaišį įdėda maisto, drabužių, net trisdešimt kilometrų stepe lydi iki geležinkelio stotelės...

Ir štai Severskas. Amatų mokykla. Trys draugai, trys komjaunuoliai iš Lietuvos Aleksandras Slavenškas, Vacekas Spitolnikas ir Salomonas Lysas vėl susitinka. Čia jie mokosi naujos specialybės, kuri, kaip aiškino dėstytojai, labai reikalinga. „Šaliai labai reikalingi tankai, pabūklai. Baigus amatų mokyklą, jums teks dirbti gamykloje, kurioje gaminamos svarbios tankų bei kitos karinės technikos dalys. Todėl mokykitės atidžiai, rūpestingai. Jūsų rankų, jūsų sugebėjimų laukia tukstančiai karių, dabar besikaušančių frontuose...“ Tokie žodžiai moksleivius įkvėpė. Vadinasi, ir jie kažkuo tai prisidės prie šalies gynybos, prie kovos su fašizmu... Tačiau nei Aleksandrui Slavenškui, nei jo draugams šito nepakanka. Vaikiniai rašo laišką į karinį komisariatą ir prašosi savanoriais į Tarybinę Armiją. Atsakymas neigiamas: per jauni. Po kurio laiko jie vėl rašo pareiškimus. Ir vėl jų noras nepatenkinamas... O čia jau ir mokykla baigta. Moksleiviai siunčiami į savarankišką darbą. Aleksandrui Slavenškui patikima sudėtingų detalių gamyba. Darbas sudėtingas, reikalaujantis atidumo, tikslumo. Kasdien darbo

poše — po 12 valandų. Ir nors buvo sunku, bet niekas neaيمانavo. Kiekvienas gamyklos darbininkas suprato, kad dabar karas, kad jie taip pat kariai. O karys savo posto niekuomet neturi teisės palikti, neturi teisės verkšlenti, dejuoti, niurzgėti... Todėl ir šie jauni vaikinai, ir pagyvenę darbininkai elgėsi taip, kaip elgiasi kariai fronte... Aleksandrui Slavenškui suteikiama ketvirtoji kategorija ir patikimas dar atsakingesnis darbas — pagamintų detalių grūdini-

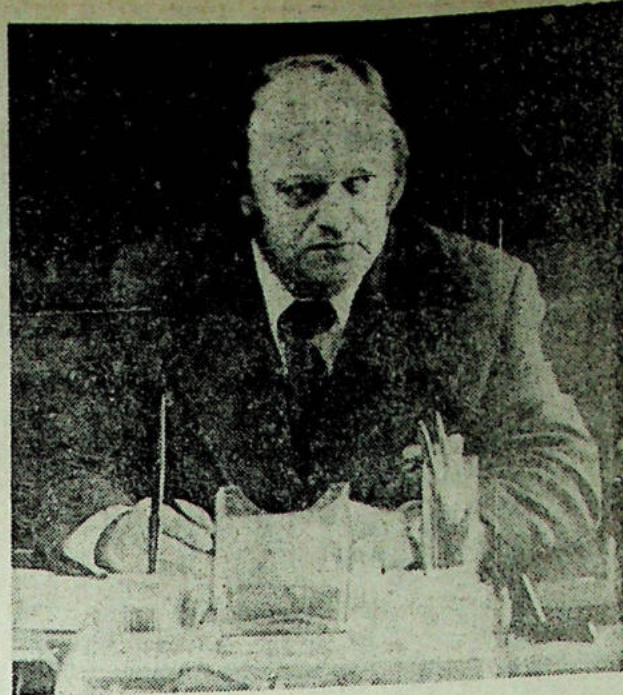
Bedirbant šioje gamykloje vaikinai sužino, kad formuojama Lietuviška divizija. Jie vėl siunčia pareiškimus, o atsakymai iš karinio komisarariato vėl nežada nieko gero. Pagaliau trijų vaikinių rankose šaukimai, pagaliau jie. Balachnoje, kur vyksta pratybos ir pasiruošimas kautynėms atsargos batalione. Čia draugai išsiskiria — Aleksandra Slavenšką perkelia į pėstininkų būrį, Salomonas Lysas tampa artileristu, o Vacekas — munosvaidininku.

1943 metų kovo mėnesį Aleksandras Slavenškas, sėkmingai įvaldęs kovos būdus, kartu su kitais ruošiasi į frontą. Kariai rašo pareiškimus ir prašo priimti į komjaunimą. Čia pat vyksta komjaunimo susirinkimai, kariai įteikiami komjaunimo bilietai. Brangų širdžiai dokumentą su Lenino atvaizdu gauna ir Aleksandras Slavenškas. To iškilmingo komjaunimo bilieto įteikimo metu Aleksandras vėl pris-

mena seną kopyltelę Merkinės kapinėse, komjaunuolių pagrindininkų rankų paspaudimą, kai šie sveikino jį, penkiolikmetį, priėmę į savo būrį. Tuomet nebuvo tokių iškilmingų žodžių, nebuvo komjaunimo dokumentų įteikimo. Buvo tik nedaugeliui žinomas jo, kaip komjaunuolio, vardas. Buvo pirmieji atsakingi komjaunuoliški įpareigojimai. O dabar jam ir kitiems skiriami patys gražiausi, patys nuoširdžiausi atsiveikimo žodžiai. Ir, žinoma, visiems yra duodamas komjaunuoliškas įpareigojimas. Tas įpareigojimas — drąsiai kautis su priešu, pirmiesiems kilti į ataką...

O paskui apkasai ir grumtynės prie Aleksejevkos, mūšiai Kuroso lanko. Nemigo naktys ir kritusiųjų draugų skaudus praradimas. Neapykanta priešams ir gilus meilės gimtatai žemei jausmas... Žūtbutinės atakos ir trumpos atokvėpio valandėlės.

Ejo 1943-ųjų gruodžio 27-oji. Prie Vitebsko 56 šaulių pulko septintosios kuopos kariai ruošėsi puolimui. Aleksandras Slavenškas — tankų desantininkų buryje. Netrukus pasigirsta komanda, ir, žlegėdami vikrais, motorų gaudesiu drebindami žemę, tankai išsiveržia į priekį — ten, kur apkasiose užsislėpę grobikai. Staiga Aleksandras Slavenškas abiejose kairiosios pajunta aštrų skausmą. Šiurpiai nušliaužęs iki netoliese buvusių krūmių, jis savo suplėšytais baltiniais stengiasi aprišti kraujais pasruvusias kojas. Stipriai iš skausmo sukandęs

„Lenino keliu“ kolūkio pirmininkas, respublikos nusupelnęs žemės ūkio darbuotojas Aleksandras Slavenškas.

dantis, ant abiejų rankų pakilęs, žvelgia į tolį, kur užvirė žūtbutinės kautynės. Jei galėtų, ir jis būtų ten. Jei galėtų... Akyse darosi vis tamsiau, skausmas kojose tiesiog nebepakenčiamas. Aleksandras nusikabina automata, šalia savęs deda granatas, įsikasa giliau į sniegą... Šamoneje dar šmėkšteli vieno kito draugo paveikslas, gimtinės vaizdas. Paskui viskas užgęsta... Kareivis šamone algauja tik Kalinino karo ligoninės operacinėje. Skubi medicininė pagalba, sudėtinga operacija, nepažįstamų žmonių duotas kraujas išgelbėjo gyvybę. Tačiau kojų pirštus teko amputuoti. Ir ligoninėje ilgokai pasigdyti. Aleksandras Slavenškas vis dar galvojo sugrįžti į savo dalinį, pas

savo draugus. Tik gydytojai apie tolesnę tarnybą armijoje net ir galvoti uždrandė. Prinažino antros grupės invalidumą, ir su karine tarnyba teko atsisveikinti.

Grįžo į Lietuvą. Ką veikti toliau? Slubečiodamas pasitarti užėjo į LKJS Centro Komitetą. Buvusį karį, komjaunuolį pagrindininką rekomenduoja atsakingam komjaunimo darbu Vilniuje. Bet Aleksandras Slavenškas veržiasi į kaimą. Juk jis kilęs iš darbininkų šeimos, neblogai pažįsta kaimo gyvenimą.

— Ką gi, drąsūs žmonės reikalingi visur. Važiokite į Alytų, — sutinka tuo metu dirbęs LKJS CK pirmųjų sekretorių Juozas Marčiulevičius.

Pas draugais

Pagrindinė kryptis — socialistinis lenktyniavimas

Virš 130 susivienijimo „Anykščių vynos“ profsąjunginės organizacijos delegatų, atstovaujančių per 800 savo narių, susirinko į ataskaitinę-rinkiminę konferenciją.

Profkomiteto pirmininkas R. Buterlevičius ataskaitiniame pranešime pažymėjo, kad ataskaitiniu laikotarpiu susivienijimo darbuotojų kolektyve deramas dėmesys skiriamas socialistiniam lenktyniavimui vystyti, jo veiksmingumui didinti. Lenktyniavimas vyksta pagal devizą — „Kokybės penkmečiui — darbininkišką garantiją“. Siame sąjūdyje dalyvauja virš 20 brigadų, daugiau kaip 300 darbuotojų turi prisiėmę individualius socialistinius įsipareigojimus, 58 inžinerijos technikos darbuotojai prisiėmė asmeninius kurybinius planus ir dalyvauja socialistiniame lenktyniavime su devizu — „Socialistiniams įsipareigojimams — inžinierių pagalbą ir ekonominį paskaičiavimą“.

Gerų rezultatų socialistiniame lenktyniavime pasiekia ir tampa socialistinio lenktyniavimo nugalėtojais A. Meškauskienė, Z. Makštelienė, V. Lagunas, V. Be-

lozarienė, laboratorijos kontrolierių brigada, vadovaujama M. Musteikienės, vyno pilstymo pirmosios linijos brigada, vadovaujama E. Sarmalatos, suvenyrų gamybos baro brigada, vadovaujama M. Žalkauskienės,

Ataskaitos ir rinkimai profsąjunginėse organizacijose

taros paruošimo gamybai cecho, energetinio skyriaus ir kiti kolektyvai.

Geru žodžiu pranešėjas paminėjo mašinistes S. Jakėvičienę, M. Grilaušienę, E. Paužuoliene, sudėliotoją-pokuotoją St. Medaišienę, suvirintoją V. Asačiovą, varuotojus J. Zemaitį, St. Ciukšį, krovėjus G. Kalinką, R. Baroną, darbininkę I. Kaminskiene ir visą eilę kitų.

Socialistinio lenktyniavimo nugalėtojais skatinami moraliai ir materialiai. Vien šių metų pirmame pusmetyje socialistinio lenktyniavimo nugalėtojais tapo 6,5 tūkstančio rublių, 220 darbuotojų suteiktas garbingas komunistinio darbo spartuolio vardas.

miją. J. Alekna du metus iš eilės pripažintas geriausiu racionalizatoriumi susivienijime.

Geriausios moters racionalizatorės vardas pripažintas gamybos kontrolės laboratorijos viršininkei D. Mazrimaitei.

Nemažą nuoširdaus darbo dalelę į bendrus pasiekimus įneša susivienijimo darbo vėteranai, išdirbę kolektyve daugiau kaip 20 metų, Vl. Malinauskas, M. Musteikienė, Vl. Ciukšienė, A. Raulpelis, St. Ciukšys, Z. Krišunienė ir kiti. Jie savo turtingą praktinio darbo patirtį mielai perteikia jauniems darbuotojams.

Už aukštus gamybinius rodiklius socialistiniams

lenktyniavime, pernai metų trečio ketvirčio rezultatus susivienijimui buvo įteikta respublikinė, o už šių metų antro ketvirčio rezultatus sąjunginė Maisto pramonės ministerijos ir šakines profsąjungos pereinamosios Raudonosios vėliavos.

Konferencijoje kalbėjusi vyno medžiagų cecho meistrė M. Perikienė, pakuotoja Z. Krišunienė, tuščios taros sandėlininkė B. Kavolienė ir kiti delegatai, teigiamai įvertindami profkomiteto darbą per ataskaitinį laikotarpį, pažymėjo, kad profkomitetas rodė nemažą iniciatyvą, sutelkdamas darbuotojų kolektyvų gamybinių planų ir priimtųjų socialistinių įsipareigojimų vykdymui, rūpinosi dirbančiųjų darbo ir buities sąlygų gerinimu. Šalia to delegatai reikė minti, kad naujai išrinktas profkomitetas ir toliau dar didesnę dėmesį turi skirti darbo sąlygų, turiningo dirbančiųjų poilsio organizavimo gerinimui, ieškoti būdų sunkaus rankų darbo mechanizavimui, griežčiau kovoti su dar pasitaikančiais darbo drausmės pažeidėjais, gerinti auklėjamąjį darbą, kuo daugiau kolektyvo narių suburti į meno saviveiklą.

B. Milaševičius

Prėš penktą metų, baigusi Vilniaus valstybinį pedagoginį institutą, Debelių vidurinėje mokykloje prancūzų kalbą pradėjo dėstyti Rita Skujienė. Reiklė pedagogė, sumani jaunosios kartos auklėtoja neilgai trukus buvo paskirta dirbti mo-

kyklos direktorės pavaduotoja mokymo reikalams, jaunieji pedagogai ją išrinko pirminės komjaunimo organizacijos sekretore.

Jauna komunistė ir savo naujas pareigas, ir visuomeninius įsipareigojimus vykdo labai gerai. Už tai ją bendradarbiai gerbia.

Neperseniausiai debeliekietė R. Skujienė buvo apdovanota LKJS rajono komiteto garbės raštu.

Vyt. Bagdono nuotr.

KOLEKTYVINIS DARBAS

2 spal. 1979. X. 30

Kad auklėjimas būtų sėkmingas

Gerbiami skaitytojai, jei jums bus pateiktas klausimas: „Kas sudėtingiausia žmogaus gyvenime?“, manau, dauguma iš jūsų atsakytų: „Sudėtingiausia ir sunkiausia yra išauklėti vaikus. Išvesti juos į žmones.“

O jei paklaustų: „Kas skaudžiausia?“, tikrai, pagrindinis atsakymas būtų: „Matyti savo vaikų klaidas, jų puolimą; matyti jų klystkelius! Jauti klaidų ir juoda vaikų nedėkingumą senatvėje!“

Be to, visi mes tėvų vaikais. Tai kada gi „suaugęs“ vaikas? mažiau darys skaudžių klaidų gyvenime? Atsakymas čia vienas: kada jis bus ŽMOGUS.

O kaip išmokyti „būti žmogumi“? Kaip? Atrodo, visi žino ir moka. Moka tie, kurie specialiai to mokėsi, baigę institutus, universitetus. Moka ir tie, kurie visai nesimokė. Moko tie, kurie patys išsiauklėję. Moko ir tie, kurių išsiauklėjimas baigėsi su šviesa, kurie kiekvieną savo žodį palydi keiksmažodžiu, kurie neturi elementaraus supratimo, ką reiškia žmogaus orumas, savigarbą, garbę, ką reiškia pagarba kitam...

O kartais mes taip įsitikinę, kad „mokame“ auklėti, kad net baisu. Štai į švietimo skyrių kartą atėjo tėvas barti savo dukters, trečiokės, mokytojos, kad ji nemoka auklėti jo vaiko. Įžengęs į inspektoriaus kabinetą, kartu su trečios klasės mergaite, savo dukra, labai drąsiai, pakeltus balsus, piktai žiūrėdamas į čia pat esančią savo dukters mokytoją, pasitikinčiu balsu sako:

— Aš gi sakiau mokytojai, kaip reikia auklėti, bet ji NEKLAUSO! Toliau glostotą ištižėlė...(!?)

O dukter, jo trečiokė, nepatikėsite, jau taip iškankinta ir užguita to „tėvelio auklėjimo“, kad net skaudu į va-

ką žiūrėti. Galvoji, jei ne ta „tėvelio įtaka“, būtų mokytojai daug lengviau. Mergaitė tėvo keiksmažodžių, riksmų, stumdymo taip prigadinta, kad negali nei galvoti, nei ką nors atsiminti. O tėvelis ir mokytojai liepia ją mušti, neduoti mokykloje valgyti... Turi būti „vienin-gi reikalavimai“. Baisiausia, kad jis nemato, jog savo tamsumu, grubumu, buku užsispyrimu žaloja mergaitę. Žudo tai, kas jos širdyje šviesu ir brangu — tikėjimą kito žmogaus gerumu. Žudo, nes nesugeba savęs įsivaizduoti mergaitės vietoje ir pažūrėti iš šalies. Bet vėl pagalvoji: ką duos žiūrėjimas, jei nematai. Nieko nematai! Nematai protu. Nematai širdimi.

O neretai dar būna ir priešingai: ne viena mama, aklaik mylėdama „nepastebė“ savo sūnelio niekšybę (kartais, tam sūneliui, žiūrėk, jau virš 20-ties metų), bet mama jam viską atleisdžia, dovanoja. Net stebiesi, iš kur toks ak-lumas. Kodėl nemato, kad jos sūnelis ne per sprindį nepa-kilo aukščiau savo žemų aist-rų, gyvena vien tik prigim-ties poreikius tenkindamas. Žiūrėk, kartu su sūneliu ma-ma tuos poreikius gražiu „meilės“ vardu vadina. Nors jo auka — nepilnametė mer-gaitė. Ji pirmuosė savo gy-venimo žingsniuose sutiko tą sūnelį — niekšėlį ir... ta-po nuo jo motina, nors pati dar vaikas, dar su mokyklos suolu neatsisveikino, dar va-dovėliai ir klasės lenta sapnuoja...

Ir jei šiandien savo tarpe dar sutinkame tokius netin-kamo auklėjimo sūnuosius žmones, tai vis klausiam: „Kur priežastys? Kas kal-tas?“ Bet juk sunku rasti čia kaltą. Čia yra sąmoningas ar nesąmoningas nežinoji-mas, ką reiškia „būti žmo-gumi“. O juk būti žmogumi — reiškia mokėti derinti sa-vo ir kitų žmonių interesus. Ir kiekvieno elgesio išeitis

taškas — turi būti kitas žmo-gus. Nedaryti jam to, ko ir sau nenorėtum. Bet, kad lai-ku suprastum tai, reikia su-gėbėti save pastatyti kito vie-toje. Bet ir vėl — su tuo su-gėbėjimu žmogus negimsta. Tas sugebėjimas formuojasi visuomenėje, auklėjimo pro-cese. Jis neišsigijamas pavel-dėjimu. Kaip gamtos dovana. Kaip akių spalva. Tas suge-bėjimas pastatyti save kito vietoje, padėtyje — tai ne atsisakymas nuo savęs. Ne. Tai kaip tik galimybė tapti žmogumi. Bet kad vaikas su-prastų tai, kol jis užaugo, reikalingas su juo ne vienas pokalbis, ne vienas pamoky-mas. O motinai, tėvui, auk-lėtojui, kad suvoktų, išmok-tų, kaip išauklėti tą sugebė-jimą „būti žmogumi“ reika-linga išklausti ne vieną pa-sakaitą ir ne vieną straipsnį, bet knygą perskaityti...

Ta dorovinė problema — „aš“ ir „kiti žmonės“, „aš“ ir „kitas“ žmogus — tai pro-bლეma ne tik mokytojų, auk-lėtojų, tėvų. Šiandien ji lie-čia kiekvieną žmogų, kuo jis bebūtų. Kiekvienas turi mo-kėti spręsti šių santykių ir dorovinio auklėjimo klaus-i-mus. Mūsų tarpusavio santy-kių neapneša be tarpusavio įtakos vienas kitam. Be pe-dagoginio apsišvietimo, žinių negalima dabarties žmogų laikyti kultūringu. Nuo doro-vinio auklėjimo lygio pri-klauso ir žmogaus kultūros lygis. Mūsų dienų visuome-nės dorovingumas — toks pat svarbus rodiklis, kaip, sakysime, mokslo, technikos, laimėjimai.

Vaikai ir tėvai, giminės ir artimieji, draugai ir mylimie-ji, pažįstami ir bendradarbiai — visi mes darome dorovinę įtaką vieni kitiems. Juk žmo-gus šitame mūsų pasaulyje

gyvena tik kartu su kitais žmonėmis. Jis, žmogus, ne-galėtų būti laimingas, stip-rus, gražus, protingas, geras, jei ne kiti žmonės. Be kito žmogaus mes negalime patys būti žmogumi.

„Mokytojas įėjo į klasę. Kaip įvairiai ji sutinka mo-kiniai. Mama sugrįžo iš dar-bo į namus. Vaikai ją pasi-tinka. Bet kaip kiekvienoje šeimoje įvairiai „pasitinka“. Todėl, kad kiekvienoje šeimoje sava dorovinė atmosfera: savi būdai džiaugsmui iš-reikšti, sava kalba, sava in-tonacija, jūdys, žvilgsniai... Ta aplinka, jos atmosfera nesudaro savaime be žmo-giui pastangų, valios — jie patys ją sukuria. Ir čia vis-kas svarbu: pasisveikinimas ir bendravimas vieno su ki-tu, pirmasis žodis, pirmasis veiksmas, poelgis ir jų įtaka aplinkinių savijautai... Šito meno reikia mokytis. Juk mes beveik visi žinome, kokių žmogumi reikia būti. Pa-klausk net chuligana ir tas pasakys:

— Na, sąžiningu, geru, ne-mušti kito žmogaus, mylėti darba...

Be to, tik gražūs žodžiai. Jie ir lieka žodžiais. Gražus žmogus bus tik tada, jei jo poelgiai bus gražūs.

Žmogaus veikla sėkminga tik tada, jei pastangų rezul-tatai aiškūs, suprantami. Jei žinoma kaip ir mokama siek-ti numatytų rezultatų. Maža norėti būti sąžiningu, geru, bet reikia žinoti, kaip auklėti vaiką, kad tokiu užaugtų, kaip auklėti jaunuolį ir kiek-vienam patį save, kad tokiu tikrai būtų. Žinoma, auklė-jime receptų nėra ir būti ne-gali. Negalima pasiūlyti ko-kio tai recepto tinginiui tė-vui, kad tas jo pagalba iš-auklėtų darbščius vaikus. Ar

sukčiul, kad išauklėtų dorą pilietį. Ar melagiui, kad šis staiga padarytų stebuklą — jo vaikas išaugtų tiesos my-lėtoju. Tokių stebuklų nebū-na. Jokie receptai nepadės, jei paties auklėtojo asmeny-bėje yra ryškių trūkumų.

Kiekvienas žmogus, didelis ar mažas, — tai ištisas besi-vystantis pasaulis su savo prieštaravimais, kur vienos savybės miršta, kitos gimsta, formuojasi, įsigali. Ir taip to, kol žmogus gyvas. Dary-ti įtaką tam besivystančiam pasauliui galima tik turint protingą širdį, šviesų protą ir daug žinant, suprantant. Mokėti pastebėti tai, kas ge-ro kitų patirtyje ir mokan-čiai ta patirtimi pasinaudoti.

Todėl Lietuvos TSR peda-gogų draugijos Anykščių ra-jono skyrius kviečia visus, kam rūpi mūsų visuomenės dorovinis auklėjimas, akty-viai dalytis mintimis apie tai mūsų laikraščio pusla-piuose. Bus spausdinami ne tik atskiri straipsniai auklė-jimo klausimais, bet kiekvie-ną mėnesį pasirodys pusla-pis „Šeima, mokykla, visuo-menė“. Juk auklėjimo kla-simai kiekvieną jaudina. Vi-siems įdomios bus mintys motinų, tėvų, senelių, vaikų, mokytojų, gydytojų, koliekie-čių, darbininkų, partinių, kul-tūros darbuotojų, komjauni-mo auklėtinių, komunistų — kovojusių už tarybinę santvar-ką, darbo veteranų. Didžiojo Tėvynės karo dalyvių... Kiek-vieno, kam brangi mūsų Tė-vynė, mūsų žemė, kam bran-gūs mūsų dabarties ir atei-ties žmogus — tos žemės ir Tėvynės šeiminkas, kūrėjas, saugotojas ir gynėjas.

Prašome rašyti. Lauksime jūsų laiškų, gerbiami skaity-tojai.

J. Markuckas
LTSR pedagogų draugijos
Anykščių rajono skyriaus
pirmininkas

Ižymių žmonių mintys

Ji buvo man gera ir švelni motina, mano ge-riausia bičiulė. Nebuvo laimingesnio žmogaus už mane, kai dar galėjau tarti tą puikų žodį „ma-ma“, ir jis visada būdavo išgirstas. O kam dabar aš jį sakysiu?

Liudvikas van Bethovenas

Mokyti villies, o ne bai-mės — štai Antikos iš-mūnčių paslaptis.

A. Morua

Pats didžiausias žmo-gaus turtas yra kitas žmogus.

K. Marksas

Mokykla neatlieks savo užduoties, jei vaikas ne-taps darbo žmogumi.

V. Suchomlinskis

Žmogus iškilo viršum viso gyvūnijos pasaulio pirmiausia todėl, kad kitų skausmas tapo jo asme-ninio skausmu.

V. Suchomlinskis

Žmogus panašus į trupmeną. Skaitiklis — tai, kas jis iš tikrųjų yra, vardiklis — ką jis ap-lie save galvoja. Kuo dides-nis vardiklis, tuo mažes-nė trupmena.

L. Tolstojus

PIRMOKO DŽIAUGSMAI IR NESĖKMĖS

Paspūsoję skalsėslais rudens žiedais, kupini geriau-sių norų, rugsėjo 1-ąją ke-liais ir takeliais greta vyres-niųjų draugų, sesučių ir bro-liukų, vedini tėvelių, į mo-kyklą plaukė šimtai mūsų rajono pirmaklasių.

Prasidėjo įtemptas darbas. Kiek daug išpūdžių, norų, džiaugsmo, nerimo ir... ne-sėkmių. Kaip norisi viską su-žinoti, išmokti, nupiešti, per-skaičiuoti, suskaiciuoti, paga-minti. Kaip viskas įdomu, kaip gera draugų būrys!

Kiekvienas pirmaklasis puik-lausiai pažįsta ir myli pen-ketą. Koks džiaugsmas jį gauti! Ir niekaip nesinori gauti jokio kito pažymio. Deja!

Vaikai, kurie buvo ruošia-mi į mokyklą, pajėgia įsisa-vinti programą, pajunta dar-bo džiaugsmą, darbo perga-lę. Štai Jovitos krepšelyje tvarkingai sudėtos knygu-tės, sąsiuviniai. Pamokų metu ji aktyvi, tvarkingai ir gražiai rašo, visuomet paruošia pa-mokas, net ir draugais pasi-rūpina. Nuo jos neatilieka Levukas, Darius, Giedrius, Rimutė, Irmantas ir kiti vai-kai. Jie į namus parneša tvarkingus sąsiuvinus, pieši-nius, darbelius ir brangų už-mokestį — penketus.

Tačiau nemažai vaikų iš karto pastebi, kad jų drau-gai ir geriau moka, ir gra-žiau parašo, ir daugiau nupie-šia, ir įdomiau pagamina. Ir kaip besistengti tos mažos rankytės, neišsina gerai ir gana. Štai Rimo, Arūno, Gin-to, Remigijaus krepšelyje nėra reikiamų sąsiuvinų, rašy-mo priemonių, pagaliukų... Iš mokyklos grįžo jau po pie-tų. Visai neruošė pamokų. Ir kitą dieną atėjo vėl su netvarkinga kuprine, kurioje vėl trūko reikiamų priemonių. Galvotė nešvari, rankutės iš-tepliotos, sąsiuviniai suply-šę, murzinti, rūbeliai dėmėti. Iš karto kyla klausimas, ko-dėl gi jie atsilieka?

Auga šimtai mūsų rajono vaikučių, kurie vėl rugsėjo pirmąją ateis į mokyklą. Lai-kas susirūpinti mamytėms ir tėveliams, kad jų vaikučiai būtų pajėgūs įsisaivinti per-teikiamas žinias. Tam būtina bendrauti su vaikais, ruošti juos mokyklai, gyvenimui. Nemažiau atsilikti. Džiugu eiti koja kojon su savo bend-raamžiais į mokslo šalį, džiaugtis darbo rezultatais.

Kaip gerai, kad kas metai mūsų rajone vis daugiau alidroma paruošiamųjų še-šiamečiams. Ateitis įrodys, kad specialistų paruoštiems šešiamečiams kur kas bus

lengviau mokytis pirmoje klasėje. Nors ir gaila išleisti mažuosius į didelį ilgą kelią, bet būtina vesti vaikus į ži-nių šalį.

Kai kurie tėvai mažai kre-pia dėmesio į vaikų auklėji-mą, mokymą, neruošia jų į mokyklą. Žvelgia tokie vai-kučiai klasėje nedrąsiomis akutėmis, jaučiasi menkesni, silpnesni. Nedrąsą pasižiūrė-ti jiems ir į savo darbą. Ir kaip būna liūdna net ir mo-kytojai, kad mamytės ir tė-veliai nekreipia dėmesio į sa-vo vaiko nesėkmę, neranda laiko susirūpinti, padėti. Juk tie vaikučiai ne mažiau už kitus nori viską gerai pada-ryti, gauti gerą pažymį. Lai-kas tėveliams daugiau pasi-rūpinti savo vaikais, padėti jiems, pasižiūrėti į vaikų są-siuvinus, pažymių knygu-tes ir suteikti rimtą pagalbą. Bū-tina palaikyti glaudžius ry-šius su mokykla, mokytoja, reikia lankytis tėvų susirin-kimuose, kur sprendžiamos aktualios mokymo ir auklėji-mo problemos. Juk visi mūsų vaikai turi geras sąlygas, ga-li gerai mokytis. Skaudu turi būti ir tėvams, kad anam ge-rai sekasi, o manajam blogai. Pajusime, tėveliai, savo kaltę. Ko mes per mažai da-

vėme savo vaikui? Kas nege-ro mūsų šeimoje? Kaip gali-me padėti ir kuo greičiau iš-taisyti blogą padėtį?

Kai kurie vaikai neįpratę ir prie drausmės. Jiems vis-kas galima. Dažnai negirdi mokytojo žodžių, nepaklus-nūs, neturi reikiamų priemo-nių. Tai šeimos nerūpestin-gumas, tai auklėjamojo dar-bo trūkumas. Mūsų vaikams nieko netrūksta. Dailios kny-gutės, gražūs rūbeliai, geras maistas, puiki mokykla...

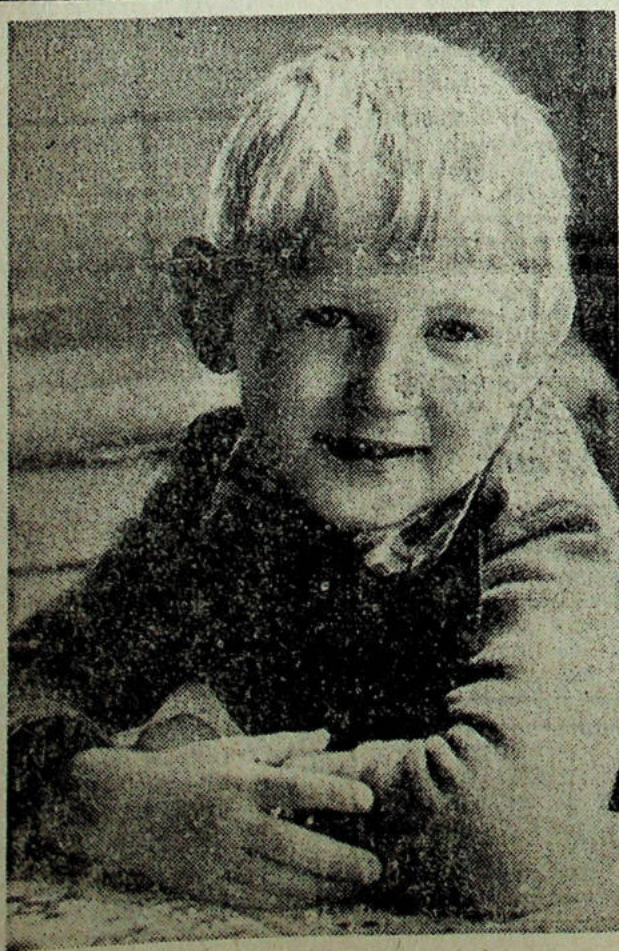
Daugiau šilumos ir rūpes-čio šeimoje, daugiau pagar-bos vyresniesiems, daugiau bendravimo su mokykla.

Vaikai — žemės žiedai. Jie turi pražysti gražiausiomis spalvomis. Kiekvienas yra kam nors gabus, kiekvienas reikalingas, kiekvienas bran-gus. Pasistenkime ir padėki-me vaikams žengti į žinių šalį, auginkime darbščiais, tvarkingais, rūpestingais.

St. Masienė
Troškūnų vidurinės mokyklos mokytoja

KOLEKTYVINIS
DARBAS

3 psl. 1979. X. 30

Greitai jau būsiu pirmokas.

Vyt. Bagdono nuotr.

Bėglių dar pasitaiko

Eismo taisyklių 15 punkte nurodoma, kad tuojau pat po kelių — transporto įvykių, su juo susiję vairuotojai privalo nedelsiant sustoti ir nejudinti iš vietos transporto priemonės, pranešti apie įvykį milicijai ir laukti, kol atvyks milicijos ar tarptomo organų darbuotojai.

Tačiau dar pasitaiko žmonių, kurie nesilaiko šių reikalavimų, arba, įvykus avarijai, pabėga iš įvykio vietos.

Kodėl ir kas bėga? Bėga dažniausia tas, kas vairavo transporto priemonę girtas ir dėl jo kaltės įvyko avarija. Toks bėglys, matyt, galvoja, kad taip jis išsisuks nuo atsakomybės, jei jau ne už dėl jo kaltės įvykusią avariją, tai bent už tai, kad vairavo transporto priemonę girtas.

Norisi tokiems priminti, kad už pabėgimą iš avarijos vietos baudžiama netgi griežčiau, negu už tai, kad vairavo transporto priemonę neblaivus. Niekada ne vienas bėglys ne tik neišvengė atsakomybės, bet visais atvejais gavo didesnę bausmę. Sitai turėjo žinoti ir Anykščių miesto J. Biliūno gatvės gyventojas Stasys Šiaučūnas. Vairuodamas motociklą, kurio valstybinės registracijos numeris 84-60 LIT, S. Šiaučūnas kelyje Anykščiai — Svėdasai susidūrė su priešais važiuojančiu automobiliu ir pabėgo iš įvykio vietos. Už tai jis turės apmokėti automobilio remonto išlaidas ir gaus atitinkamą baudą. Beje, bėgliams teisė vairuoti transporto priemones atima.

ma ne mažesniai, kaip 3 metų laikotarpiui.

Bėgama kartais ne tik iš avarijos vietos. Dar būna tokių, kurie, liaudies draugovinė ar VRS darbuotojų stabdomi, taip pat bando pabėgti. Visi jie išaiškinami ir įtariamais pabėgimo teisių. Jie ypač griežtai baudžiami todėl, kad savo tokiais poelgiais sudaro pavojų kitiems eismo dalyviams.

H. Vernickas
Anykščių VRS kelių
patrulinės tarnybos
inspektorius,
P. Saitis

Buvusios duobės, dulkinos Anykščių miesto Parko, Anykštos, Jablonskio ir dalis Vienybės gatvių šiemet padengtos lygia asfalto danga, klojamos šaligatvių plytelės. Laiku ir kokybiškai šį darbą atliko Ukmergės statybos valdybos Nr. 2 vyr. darbų vykdytojas J. Zvinio brigados žmonės, atlikę Anykščiuose darbų už 70.000 rublių. Jų sąskaitoje ir tiesus ir styga kelias Anykščiai — Troškūnai.

J. Juvėnėčiaus nuotraukoje: sportinio-techninio klubo vėlininkas R. Bražiūnas, Komunalinių įmonių kombinato vyr. inžineris Z. Zubauskienė, vyr. darbų vykdytojas J. Zvinys aptaria asfaltavimo darbų eigą prie Anykščių sportinio-techninio klubo.

Rudeninė kelių apžiūra

Kiekvienais metais spalio mėnesyje respublikoje vyksta respublikinė kelių apžiūra. Pravedant kelių apžiūrą, ypatingas dėmesys kreipiamas į juodos dangos, kelių kraštų būklę, autopaviljonų ir autobusų sustojimo aikštelių priežiūrą, kelio ženklų ir rodyklių tvarkingumą, visų kelio statinių priežiūrą, o taip pat ar lygūs, ar laiku sugreideriuojami žvyrkeliai.

Rajono kelininkai daug dirba, kad užtikrintų saugų eismą rajono keliais. Ruošiantis sutikti žiemą, užtaisytos duobelės juodoje dangoje, gražinamos autobusų sustojimo aikštelės, keičiami nublukę kelio ženklai ir t. t. Bet kai kas kelininkų triūso nevertina. Yra žmonių, kurie daro nuostolius auto-

kelių ūklui. Dar daug kur laužomi autobusų sustojimo aikštelių suollukai, gadinami arba visai likviduojami kelio ženklai, daužomi autopaviljonų stiklai, sienos išteplojamoms. Tai ypač dažnas reiškinys keliuose Anykščiai — Pagojus, Anykščiai — Svėdasai, Anykščiai — Kurkliai, Viesintos — Sabalynė ir kituose.

Kovoti už kelių grožį, estetinę kultūrą turėtų ne tik kelininkai, bet liaudies draugovės, visuomenė. Jie galėtų padėti išaiškinti tuos, kurie daužo stiklus, gadija kelio ženklus.

Keliai, kuriais mes pravažiuojame, turi būti ne tik gerai suremontuoti, bet ir patrauklūs savo grožiu.

Nemickas

UŽSIENYJE

○ Jungtinių Amerikos Valstijų karinės išlaidos didės ir ateityje, duodamas interviu Amerikos provincijų laikraščių redaktoriams, pareiškė šalies prezidentas Dž. Karteris. Kaip žinoma, šiais metais Baltieji rūmai paprasė rekordines karinių išlaidų sumas — daugiau kaip 141 milijardo dolerių.

○ Tik vienas procentas ispanų, kurie buvo išvykę į užsienį ieškoti darbo ir šiuo metu grįžo į tėvynę, galės įsidarbinti, sakoma laikraščio „Ja“ paskelbtame nacionalinės emigracijos reikalų valdybos pranešime. Praktiškai visi 500 tūkstančių žmonių, kurie per pastaruosius penkerius metus grįžo į Ispaniją iš emigracijos,

papildė ir be to didelę „ne-reikalingų žmonių“ armiją.

○ Jungtinės Valstijos priėmė nutarimą tiekti ginklus Marokui. Kaip praneša Amerikos informacijos agentūra, remdamosi aukštu JAV valstybės departamento atstovu, į sąrašą ginklų, kuriuos planuojama tiekti Rabatui, įtraukti smogiamieji lėktuvai, koviniai malūnsparniai, apginkluoti prieštankiniai raketomis, šarvuotieji transporteriai ir kita karinė technika.

○ Egipto valstybės ministras ekonominio bendradarbiavimo klausimams An Nazeras pranešė, kad vyriausybė finansinė-ekonominę JAV pagalbą Egiptui šiuo metu sudaro 3,4 milijono dolerių per dieną, o netrukus ji turi pasiekti 4 milijonus dolerių. (TASS-ELTA)

Baudžiavos laikais gimusi

„Užstatėje ant kėdutės pritūpusi, švara ir gerumu spindinti, senučiukė pupelės lukšteno“, — taip pradeda pasakojimą apie Barborą Jasaitę Plungės rajono „Kibirkštis“ laikraštis. Ji — viena seniausių respublikoje, vasarą pradėjo 125-uosius savo gyvenimo metus. Šimtametė nuolėna iki Rietavo beveik keturis kilometrus.

Kai kūrėsi kolūklis, B. Jasaitė jau buvo 94-eri. Tačiau dar nueldavo linų rauti, daržų ravėti, šieno grėbti. Dabar pensiją gauna. Tik praėjusią žiemą sesers dukra A. Sauserienė, pas kurlą senojį dabar gyvena, prišnekino ją pirmą kartą nuvažiuoti pas gydytoją. (ELTA)

Redaktorius ST. VINCIONAS

PETRUI PAULAIŠKUI
Giliai liūdesio valanda, mirus mylimai mamytel, reišklame nuoširdžia užuojauta.
Staškūniškio tarybinio ūkio valruotojai ir mechanizatoriai

PETRUI PAULAIŠKUI
Tegu nuoširdūs užuojautos žodžiai paguodžia Jus liūdesio valanda, mirus mylimai mamytel.
Staškūniškio tarybinio ūkio I Svirny darbininkai

Mirus POVILUI CERNIAUSKUI, giliai liūdesio valanda, reišklame nuoširdžia užuojauta vilonio šeimai ir artimiesiems.
Vilimai, Matullenė, Serimukšnai, Gogeliai, Daugiliai, Matulaukai

Mirus Ilgametėi Komunalinių įmonių kombinato darbuotojai ONAI LAUSKINIENEI, nuoširdžiai užlauciname seserį SONIA CEPONIENE.

Anykščių rajono komunalinių įmonių kombinato darbuotojai

Nuoširdžiai užlauciname JUOŽĄ BILKEVICIŲ, jo mylimai mamytel mirus.
P. Cvirko gatvės namo Nr. 1 I laiptinės gyventojai

ONUTEI MUSTEIKIENEI
Mirus mylimai mamytel, nuoširdžia užuojauta reišklia
Aknystos Internato kontoros darbuotojai

Reikalinga

Anykščių autokelių valdybai reikalingi mechanizatoriai ir I-III klasės vairuotojai.

Kreiptis šiuo adresu: Anykščiai, Gegužės pirmosios g-vė Nr. 35, J. Autokelių valdybos administracija arba skambinti telefonu 5-11-62. Viršininkas

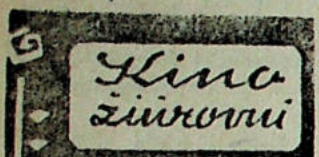
Dėkojama

Nuoširdžiai dėkoju „Anykščių šilelio“ kolūkio pirmininkui V. Sosakui, kolūkio valdybai, profsąjunginei organizacijai, vairuotojui M. Daigui, mechanizatoriams, giminiams, kaimynams, pažįstamiems, visiems, kurie užjautė ir padėjo man, laidojant mylimą mamytę Julę Strazdienę. Sūnus

Reišklame nuoširdžiai padėk „Nevėžio“ kolūkio pirmininkui J. Karveliui, valdybai, komjaunimo ir profsąjunginei organizacijoms, darželio vaikučiams ir darbuotojams, giminiams, kaimynams, visiems, kurie užjautė ir padėjo man, laidojant mylimą dukrytę. Šileikų šelma

Nuoširdžiai dėkoju ATJ administracijai, partinei organizacijai, taksai vairuotojams, visam ATJ kolektyvui, ryšių mazgo, socialinio apšvietimo skyriaus darbuotojams, J. Biliūno vid. mokyklos pionieriams ir jų vadovėi, giminiams, kaimynams, draugams, visiems, kurie užjautė ir padėjo man palaidoti mylimą mamytę. Marytė Baliukienė

LEONUI CERNIAUSKUI
Dėl tėvelio mirties reišklame nuoširdžia užuojauta.
Anykščių SRV elektrikai

„PAS MANE VISKAS NORMALU“

Šio filmo pagrindinis herojus pulkininkas Batašovas yra iš tų žmonių, kurie nuolat ieško naujovių. Bet armijoje — geležinė drausmė. Turi būti paraidžiui laikomasi instrukcijų. Bet Batašovas negali pusmečiui laukti mokslininkų nuomonės, jam reikia rezultatų tuoj pat, ir jis dažnai nusižengia karinei drausmei, dėl ko ne kartą nukentė. Per darbus jis nepastebi, kad jau ir dukra užaugo ir žmona susiruošė iš namų išeiti.

„VYRISKI ZAIDIMAI GRYNAMORE“

Rygos kino studijos filmas apie du vedančiuosius šalies pagrindinio dešimtukio sportininkus, daugkartinius čempionus Andrejų Burevį ir Viktorą Asejevą. Šių dviejų sportininkų susitikimas atskleidžia jų charakterius. Andrejus, būdamas jau kritiškame sportininkui amžiuje, pasiryžta kovoti dėl pergals bet kokiomis priemonėmis, panaudoja neleistinus metodus. Viktoras taip pat elgiasi grubiai, netgi ciniškai.

O varžybų finalas visai netikėtas — laimi kažkoks Kostia Gorovas iš Krasnojarsko, nuoširdus, draugiškas, stiprios valios vaikinukas.

Pagrindinius vaidmenis atlieka žinomas aktorius Dirkas Bogartas ir Zenevjeva Paž, Patricia Morison, debiutantė Kapučinė.

„BERNIUKAS“

Rygos kino studijos filmas, pastatytas rašytojo Janio Jansdrabinio knygos „Baltųjų knyga“ motyvais. Čia pasakojama apie XIX a. pabaigos valstiečių buitį tradicijas, kurios perteikiamos per kaimo berniuko Jancio supratimą.

Jancis draugauja su luošu Jurka, kuris labai nuoširdžiai moko savo jaunąjį draugą suprasti ir supantį pasaulį.

Vaidina: Indras Lacis, Zigmida Lorenc ir kiti.

J. Valčekauskienė

234930 Anykščiai, Sagalovo 29. Telefonai: redaktoriaus 5-14-74, red. pavaduotojo 5-18-46, skelbimų skyriaus ir ats. sekretoriaus 5-12-58, laiško ir žemės ūkio skyrių 5-14-83

«Коллективнияс дарбас» («Коллективный труд») — орган Аникшчяйского районного комитета КП Латвии в Аникшчяйского районного Совета народных депутатов (на литовском языке)

Rinko Panevėžio spaustuvas Anykščių skyrius, Pergalės 35, spaudė Ukmergės spaustuvė, J. Janonio 31. Spausdinama rotacine mašina. Indė kas 67352

Išleista antradieniais, ketvirtadieniais ir šeštadieniais pusės „Pravdos“ formato. Tir. 11267 Užsak. Nr. 1722